Bonaventura
1221
Bagnorea (Toscana) – Lyon, 1274
Un mare teolog al vieţii mistice

Urmaş al lui Francisc din Assisi, „Doctorul serafic" nu a jucat doar un rol hotărâtor în evoluţia ordinului franciscan, ci a marcat pentru multă vreme viaţa spirituală.

Dumnezeu se adresează sufletului

„Am devenit om vizibil, pentru ca tu să în a iubeşti văzându-mă, pe mine, pe care nu mă vedeai şi nu puteai să mă vezi în Divinitatea mea şi nu mă iubeai. M-am dăruit ţie, dăruieţ-te-te mie". (Bonaventura)

Referinţe

Gilson (E.), La Philosophie de să/ni Bona-venture, 3 edit., Paris, 1953.

Bougerol (J.-G.), Saint Bonaventure et la sagesse chrétienne. Paris, 196X

Mai cunoscut sub numele de Bonaventura, care, conform legendei, i-ar fi fost dat chiar de sfântul Francisc, pe vremea când era copil, Giovanni di Fidenza. care se trăgea dintr-o familie de nobili, a intrat prin anul 1238 în ordinul Franciscanilor, care l-a trimis să studieze teologia la Sorbona. Aici s-a împrietenit cu Toma din Aquíno şi cu cel mai bun discipol al marelui teolog franciscan de origine engleză, Alexander de Hales, căruia i-a succedat în 124?

Ales, în pofida vârstei sale fragede, Superior-General al Franciscanilor, Bonaventura a fost nevoit să-şi asume dificila responsabilitate de a împăca cele două partide care se înfruntau, *Spiritualii*, adepţi ai ascetismului sfântului Francisc şi *Relaxaţii*, care mergeau în pas cu epoca. Dar, dacă Bonaventura a restabilit pacea, el a reuşit acest lucru reorganizând ordinul pe baza obiceiurilor monastice tradiţionale, lucru cu care sfântul Francisc, nu fusese niciodată de acord, făcând din el un ordin intelectual, care a dat mari filosofi. Venerat în întreaga lume, Bonaventura nu a putut refuza, în pofida modestiei sale, funcţia de cardinal şi a trebuit să ia parte la conciliul de la Lyon (1274), unde a murit. Canonizat în 1485, el a fost proclamat

Părinte al Bisericii în 1587.

Opera

Ea a fost concepută în întregime în vederea îndrumării spirituale a Franciscanilor. Definind în *Sohloc* condiţia de om, simbol al Cuvântului divin, Bonaventura expune *Itinerariul sufletului până la Dumnezeu*, *Reducerea artelor la teologie* şi-l consideră pe fondator ca pe un model unic, în lucrarea sa *Viaţa sfântului Francisc din Assisi*. El a mai scris şi *Meditaţii despre viaţa lui Hristos*.

Învăţătura

Universitar ilustru, Bonaventura înţelege să pună resursele reflecţiei teologice şi filosofice în slujba itinerariului mistic, trăit în mod spontan de sfântul Francisc, să traseze un „itinerar al sufletului până la Dumnezeu". Sufletul omenesc este menit să-l cunoască pe Dumnezeu, să trăiască prin El şi să se bucure de El. Prin propriile-i mijloace, are o cale imperfectă, dar sigură, ca să-L cunoască, credinţa. Sufletul se va înălţa deci spre El, admirând „vestigiile" sale în lumea sensibilă, apoi chipul său, reflectat în el însuşi, ajungând apoi la contemplaţia pură şi cucernică, menită să-l satisfacă pe deplin. Bonaventura a fost un adevărat mistic, ceea ce conferă învăţăturii sale o mare putere de convingere.